

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA WIELKOPOLSKIEGO

Poznań, dnia 9 grudnia 2015 r.

Poz. 8242

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR KN-I.4131.1.399.2015.8 WOJEWODY WIELKOPOLSKIEGO

z dnia 8 grudnia 2015 r.

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jedn. Dz. U. z 2015 r., poz. 1515 ze zm.).

orzekam

nieważność § 17 pkt 6 lit a) uchwały Nr XIX/242/VII/2015 Rady Miasta Poznania z dnia 3 listopada 2015 roku w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego „Osiedle Piastowskie” w Poznaniu - ze względu na istotne naruszenie prawa.

Uzasadnienie

Uchwałą Nr XIX/242/VII/2015 z dnia 3 listopada 2015 roku Rada Miasta Poznania uchwaliła miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego „Osiedle Piastowskie” w Poznaniu.

Uchwała została doręczona Wojewodzie Wielkopolskiemu dnia 9 listopada 2015 roku.

Uchwałę podjęto na podstawie przepisu art. 18 ust. 1 i art. 6 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (tekst jedn. Dz. U. z 2015 r., poz. 1515 ze zm.) - zwanej dalej „u.s.g.” - oraz art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 roku o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (t.j. Dz. U. z 2015r., poz. 199 ze zm.) – zwanej dalej „u.p.z.p.”

Organ nadzoru dokonując badania zgodności z prawem uchwały, stwierdził co następuje:

Zgodnie z zasadą wyrażoną w Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 7 kwietnia 1997 roku (Dz. U. Nr 78, poz. 483 ze zm.) organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa. Poprzez działanie na podstawie i w granicach prawa w zakresie podejmowania uchwał przez organy jednostek samorządu terytorialnego rozumieć należy działanie zgodne z przepisami regulującymi podstawy prawne podejmowania uchwał; przepisami prawa ustrojowego; przepisami prawa materialnego oraz zgodne z przepisami regulującymi procedurę podejmowania uchwał. (por. wyrok WSA w Łodzi z dnia 21.01.2009r., sygn. akt III SA/Łd 564/08, wyrok NSA O/Z we Wrocławiu z dnia 20 kwietnia 1999r., sygn. akt II SA/Wr 364/098).

W myśl normy art. 4 ust. 1 u.p.z.p. ustalenie przeznaczenia terenu, rozmieszczenie inwestycji celu publicznego oraz określenie sposobów zagospodarowania i warunków zabudowy terenu następuje w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego. Zatem obligatoryjnych ustaleń co do przeznaczenia oraz określenia sposobu zagospodarowania terenów dokonuje rada gminy w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego. Ustalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego jako aktu prawa miejscowego mają charakter przepisów powszechnie obowiązujących i stanowią podstawę prawną do wydawania decyzji administracyjnych. Tym samym muszą spełniać wymagania stawiane aktom prawa miejscowego, oczywiście z uwzględnieniem specyfiki przedmiotu regulacji oraz formy.

Stosownie do regulacji art. 28 ust. 1 u.p.z.p. istotne naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego, istotne naruszenie trybu jego sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie, powodują nieważność uchwały rady gminy w całości lub części. Wskazanie w cytowanym przepisie

podstaw nieważności uchwały w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego oznacza, iż przepis ten stanowi *lex specialis* wobec art. 91 ust. 1 u.s.g.

W orzecnictwie pojęcie "zasad sporządzania planu miejscowego" interpretowane jest jako wartości i merytoryczne wymogi kształtowania polityki przestrzennej przez uprawnione organy. Zasady sporządzania planu miejscowego dotyczą zatem zawartości aktu planistycznego (część tekstowa i graficzna oraz załączniki), zawartych w nim ustaleń, a także standardów dokumentacji planistycznej. Przy czym zawartość planu miejscowego określają art. 15 ust. 1 i art. 17 pkt 4 oraz art. 20 ust. 1 u.p.z.p., przedmiot określa art. 15 ust. 2 i 3 u.p.z.p., natomiast standardy dokumentacji planistycznej (materiały planistyczne, skalę opracowań kartograficznych, stosowanych oznaczeń, nazewnictwa, standardy oraz sposób dokumentowania prac planistycznych) określa rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 roku w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego - Dz.U. Nr 164, poz. 1587 ze zm. - zwane dalej „rozporządzeniem” (por. wyrok NSA z dnia 25 czerwca 2015r., II SOK 1333/15; wyrok NSA z dnia 25 czerwca 2015r., II OSK 1328/15; wyrok NSA z dnia 29 maja 2015r., II OSK 2661/13, CBOSA).

Z art. 15 ust. 2 pkt 6 u.p.z.p. wynika, że planie miejscowym określa się obowiązkowo zasady kształtowania zabudowy oraz wskaźniki zagospodarowania terenu, maksymalną i minimalną intensywność zabudowy jako wskaźnik powierzchni całkowitej zabudowy w odniesieniu do powierzchni działki budowlanej, minimalny udział procentowy powierzchni biologicznie czynnej w odniesieniu do powierzchni działki budowlanej, maksymalną wysokość zabudowy, minimalną liczbę miejsc do parkowania w tym miejsca przeznaczone na parkowanie pojazdów zaopatrzonych w kartę parkingową i sposób ich realizacji oraz linie zabudowy i gabaryty obiektów. Ponadto obowiązek określenia miejsc parkingowych wpisuje się także w wymóg uregulowania przez organ gminy zasad modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej, o którym mowa w art. 15 ust. 2 pkt 10 u.p.z.p. Zgodnie z § 4 pkt 9 lit. c rozporządzenia wymogi w zakresie zasad modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej powinny zawierać m.in.: wskaźniki w zakresie komunikacji i sieci infrastruktury technicznej, w szczególności ilość miejsc parkingowych w stosunku do ilości mieszkań lub ilości zatrudnionych albo powierzchni obiektów usługowych i produkcyjnych.

W § 17 pkt 6 lit a) uchwały Nr XIX/242/VII/2015 Rady Miasta Poznania z dnia 3 listopada 2015 roku w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego „Osiedle Piastowskie” w Poznaniu wprowadzono nakaz zapewnienia na działce budowlanej stanowisk postojowych dla samochodów osobowych w łącznej liczbie nie mniejszej niż „na każde mieszkanie w budynku wielorodzinnym: 1,5 stanowiska postojowego, w tym 1 stanowisko dla pojazdów zaopatrzonych w kartę parkingową na każde 30 mieszkań”.

Tymczasem w myśl art. 12a ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 21 marca 1985 roku o drogach publicznych (t.j. Dz. U. z 2015 r., poz. 460 ze zm.) stanowiska postojowe dla pojazdów zaopatrzonych w kartę parkingową, w miejscu przeznaczonym na postój pojazdów wyznacza się w liczbie nie mniejszej niż 2 stanowiska – jeżeli liczba stanowisk wynosi 16-40. Przepis ten przewiduje więc minimalną liczbę miejsc dla pojazdów zaopatrzonych w kartę na poziomie 2 stanowisk o ile liczba stanowisk wynosi 16-40.

Uwzględniając okoliczność, że osiedle objęte planem obejmuje kilkadziesiąt istniejących budynków mieszkalnych wielorodzinnych, z których łącznie zlokalizowanych jest kilkaset mieszkań oraz mając na względzie ustalone w § 8 przedmiotowej uchwały parametry zabudowy, utrwalające *de facto* intensywną i w części wysoką zabudowę mieszkaniową wielorodzinną, jak również normatyw parkingowy na poziomie 1,5 stanowiska postojowego na każde mieszkanie – stwierdzić należy, że ustalona § 17 pkt 6 list a) uchwały ilość stanowisk dla pojazdów zaopatrzonych w kartę parkingową (wynosząca w przeliczeniu 1 stanowisko dla pojazdów z kartą parkingową na 45 stanowisk ogółem) będzie mniejsza niż przewidują to cytowane powyżej przepisy rangi ustawowej.

W orzecnictwie sądów administracyjnych przyjmuje się, że istotne naruszenie prawa, to takiego rodzaju naruszenie prawa jak podjęcie uchwały przez organ niewłaściwy, brak podstawy do podjęcia uchwały określonej treści, niewłaściwe zastosowanie przepisu prawnego będącego podstawą podjęcia uchwały, czy też naruszenie procedury podjęcia uchwały (por. wyroki NSA z dnia 12 kwietnia 2011 r. sygn. akt II OSK 117/11 czy z dnia 26 maja 2011 r. sygn. akt 412/11, CBOSA). Skoro akt prawa miejscowego nie może pozostawać w sprzeczności z aktami prawnymi wyższego rzędu a modyfikacja regulacji ustawowych jest niezgodna z zasadami legislacji (por. wyrok NSA z dnia 22 czerwca 2012 r., sygn. akt II OSK 878/12,

CBOSA) to ww. naruszenie uznać należy za mające charakter istotnego naruszenia prawa, skutkujące konicznością unieważnienia takiego zapisu uchwały.

Mając na uwadze powyższe wydanie niniejszego rozstrzygnięcia jest w pełni uzasadnione.

Od niniejszego rozstrzygnięcia przysługuje skarga za moim pośrednictwem do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu w terminie 30 dni od dnia doręczenia rozstrzygnięcia.

Wz. Wojewody Wielkopolskiego

Wicewojewoda Wielkopolski

(-) Dorota Kinal